

ಮಾನವರಾದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಗಿಂತಲೂ ಭಾವನೆಯು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಬಲವಾದ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ನಿರಂತರವಾಗಿ ಭಾವೋದ್ವೇಗಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವ ರೂಢಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ದುರ್ಬಲರಾಗಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಓದುತ್ತೇವೆ, ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಯಾವುದೂ ಒಳಗೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಚಿಂತನೆಯಿಲ್ಲದೆ, ವಿವೇಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಣವಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಸುತ್ತು ಹೋಗುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಸಮಗ್ರತೆಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಮೇಲಿನ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ಕೆಳಗಿನ ಭಾವನೆಗಳ, ತೀಕ್ಷ್ಣ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳ ಹರಿವನ್ನು ಸಂಯಮಿಸಿ ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕು: ಭಾವನಾ ಭೂಮಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು, ಹದಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಇದೊಂದು ಕೃಷಿ; ಅಂತಃಕರಣದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ವ್ಯವಸಾಯ, ಭಗವದ್ಗೀತೆಯು ಈ ವಿವೇಚನಾ ಶಕ್ತಿಗೆ “ವ್ಯವಸಾಯಾ ತ್ರಿಕಾ ಬುದ್ಧಿ” ಎಂಬ ಮಾತನ್ನೇ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವ ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಪುಷ್ಟಿ ನೀಡುವ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಮಾತಿರು: “ನೀವು ಐದು ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಆರಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಜೀವನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ, ಅದು ನಿಮ್ಮ ನಡೆ ನುಡಿಯೊಡನೆ ಒಂದಾದರೆ ನೀವು ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗುತ್ತೀರಿ.”

ಅಧ್ಯಯನವು ಹೊರೆಯಾಗದೆ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವೆನಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅದು ಜ್ಞಾನ, ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ, ಆಲೋಚನಾಶಕ್ತಿ, ಭಾವನಾಶಕ್ತಿ, ಸೌಂದರ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ವರ್ಧಿಸಬೇಕು. ನೈತಿಕಶುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಚಾರಿತ್ರ್ಯವು ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬುದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಲ್ಲದ ರಾಜಕೀಯ ನಾಯಕ, ಲಂಪಟ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ, ದುರಾಸೆ ತುಂಬಿದ ವೈದ್ಯ, ಬಡ್ಡಿವಸೂಲಿಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾದ ಶಿಕ್ಷಕ, ದುಶ್ಚಟಗಳ ದಾಸನಾದ ವಿಜ್ಞಾನಿ... ಇವೆಲ್ಲಾ ಜೀವನದ ವೈಪರೀತ್ಯಗಳು. ಜೀವನವು ಇಂತಹ ಮಿಶ್ರಣವಾದರೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಪಡೆದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು, ಮಾಡಿದ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಆದರ್ಶವನ್ನಬಹುದೆ? ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವನ್ನಬಹುದೆ? ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು, “ಮಾನವನನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡು, ಅವನೊಂದು ಜೀವಂತ ಕವಿತೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಜೀವಂತ ಕವಿತೆ ನಾವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಅಂಥಾ ಸೌಂದರ್ಯವು ನಮ್ಮ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆ, ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ಅಧ್ಯಯನವು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಶಾರದಾಶ್ರಮ, ಪೊನ್ನಂಪೇಟೆ - 571216, ಕೊಡಗು ಜಿಲ್ಲೆ

Phone : 08274-249040, 249555; Email: srkseva@gmail.com; Website: rkmponnampet.org

ವಸಂತ ವಿಹಾರ

(ಬೇಸಿಗೆ ರಜದಲ್ಲಿ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಮೌಲ್ಯವರ್ಧನಾ ಕಾರ್ಯಾಗಾರ)

17.4.2016 ರಿಂದ 24.4.2016

ಪ್ರಿಯ ಸ್ನೇಹಿತರೇ,

ಪೊನ್ನಂಪೇಟೆಯ ಆಶ್ರಮದ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಭಗವಾನ್ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಭವ್ಯವಾದ ವಿಶ್ವಭಾವೈಕ್ಯ ಮಂದಿರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಕೇಂದ್ರಬಿಂದುವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಹಲವಾರು ಸೇವಾಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಮವು ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ. 11 ರಿಂದ 15 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ‘ವಸಂತ ವಿಹಾರ’ ಎಂಬ ಬೇಸಿಗೆ ಶಿಬಿರವನ್ನು 17.4.2016 ರಿಂದ 24.4.2016 ರ ವರೆಗೆ ನಡೆಸಲಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಶಿಬಿರವು ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಪರಸ್ಥಳಗಳಿಂದ ಬರುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹತ್ತಿರದ ಕೆಲವು ಆವಾಸಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತಂಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಿದ್ದೇವೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯೋಗಾಸನ, ಪ್ರಾಣಾಯಾಮ, ಏಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಕಾಸ, ಮೌಲ್ಯಶಿಕ್ಷಣ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುವುದು. ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸನಾತನ ಧರ್ಮದ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಅವಿವಿಧ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಆಶಯದಂತೆ ಅವರನ್ನು ಯೋಗ್ಯ, ಉಪಯುಕ್ತ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸುವುದೇ ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ.

ಶಿಬಿರ ಶುಲ್ಕ : ವಸತಿ ರಹಿತ : ರೂ.350/- ; ವಸತಿ ಸಹಿತ : ರೂ.700/- ನೋಂದಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೊನೆಯ ದಿನಾಂಕ : 12.4.2016

1) 11ರಿಂದ 15 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ. 2) ಖಾಲಿ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಹೆಸರು, ವಯಸ್ಸು, ತರಗತಿ, ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಹೆಸರು, ವಿಳಾಸ, ಲ್ಯಾಂಡ್ ಫೋನ್ ಮತ್ತು ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್ ನಂಬರುಗಳನ್ನು ಬರೆದು, ಡಿ.ಡಿ. ಮೂಲಕ ಹಣವನ್ನು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿರಿ.

RTGSಗಾಗಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ ವಿವರಗಳು: Sri Ramakrishna Sharadashrama, Ponnampet.
SB. A/c.no.003200101013023. IFSC Code : CORP0000032 (ಹಾಗೂ, ಪತ್ರ
ಆಧಾರಾ ಇಮೇಲ್ ಮೂಲಕ ವಿವರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿರಿ.)

ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತು ಶುಭಾಶಯಗಳೊಂದಿಗೆ,

ಭಗವತ್ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮವ

ಸ್ವಾಮಿ ಬೋಧಸ್ವರೂಪಾನಂದ

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು

ಸ್ವಾಮಿ ಅಖಂಡಾನಂದರ ಸ್ಫುಟಿಸಂಚಯ

ಬಂಗಾಳಿ ಮೂಲ: ಸ್ವಾಮಿ ನಿರಾಮಯಾನಂದ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಕುಮಾರಿ ಪಿ.ಉಷಾ

ಭಾಗ ೧೬

“ಜ್ಞಾನಿಯಾದ ಗುರುವಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚೈತನ್ಯವುಂಟಾಗದಿದ್ದರೆ, ಅಂಥವನ ಬಳಿ ಇದ್ದು ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಪ್ರೀತಿ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅದು ತಾಯಿಯ ಪ್ರೀತಿ, ತಂದೆಯ ಪ್ರೀತಿಗಿಂತ ಹತ್ತುಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನದು. ತಾಯಿಯ ಪ್ರೀತಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೀತಿ ಜ್ಞಾನದಾತ ಗುರುವಿನದು. ಗುರು ನಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸಿದಷ್ಟು ಇನ್ನು ಯಾರು ತಾನೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾರೆ? ತಾಯಿಗೆ ಈ ಶರೀರದ ಚಿಂತೆ, ಅದು ಈ ಜನ್ಮದ್ದು ಮಾತ್ರ.

“ಮೂರ್ಖನಿಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಉನ್ನತಿಯಾಗದು. ಇಲ್ಲಿ ಮೋಸ ಹೋಗುವವನು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಮೋಸಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ‘ಮೂರ್ಖನಿಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಉನ್ನತಿಯಾಗದು’ - ಇವೆಲ್ಲಾ ತಾಕೂರರ axiomatic truth (ಸ್ವತಃಸಿದ್ಧ ಸತ್ಯ). ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಹಂಬಲ ವಿರಲಿ, ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯಲಿ. ನಾವು ಜೀವನಪರ್ಯಂತ ಕಲಿತಿ ದ್ದೇವೆ. ಎಷ್ಟೋ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹಲವು ಬಾರಿ ಓದಿದ್ದೇವೆ - ಒಂದು ಬಾರಿಯೇ! ಅಂಥ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಮೃತಿಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ, ಓದಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆತದ್ದೇವೋ ಏನೋ?

“ಈಗಲೂ ನಾನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹಳ್ಳಿಯ ಮುಖ್ಯಸ್ಥ ಬಂದು ಹೇಳಿ ಹೋದ, ‘ಹುಡುಗರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಈ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ನಾಶ ಮಾಡಿ’ ಅಂತ. ಬೀಜಗಳು ಉದುರುತ್ತವೆ, ಕಳೆಗಳು ರಕ್ತಬೀಜನಂತೆ ಪೊದರಾಗಿ ಬೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ನಿಜ, ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವನಿಂದಲ್ಲದೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ಬಿ.ಎ., ಎಂ.ಎ.ಗಳಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ? ತಿಳಿಯುವುದು ಯಾರಿಂದಾದರೂ ಆಗಲಿ. ‘ಅಂತ್ಯಾದಪಿ ಪರೋ ಧರ್ಮಃ...! ಯುಕ್ತಿಯುಕ್ತಮುಪಾದೇಯಂ ವಚನಂ ಬಾಲಕಾದಪಿ ||’ ಅಯುಕ್ತವಾದರೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಬ್ರಹ್ಮನ ಮಾತುಗಳಾದರೂ ಸರಿ, ತೃಣಕ್ಕೆ ಸಮಾನವೆಂದು ಭಾವಿಸುವೆ. ಹುಚ್ಚನ ಮಾತಿನಿಂದಲೂ, ಅದು ಸತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು.

“ಮರಗಿಡಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ನಾವು ಹುಡುಗರನ್ನು ಕಾಡು ಮೇಡು ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಈಗಿನ ಹುಡುಗರು ಹೀರಕಾಯಿ ಬಳ್ಳಿಯನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಲಾರರು. ಸೋರೆ-ಕುಂಬಳ ಬಳ್ಳಿಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ‘ಧಾನ್ಯದ ಮರದ ಹಲಗೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಾರಲ್ಲ, ಹಾಗೆ! Garden-agriculture (ತೋಟ-ಗದ್ದೆ) ಮಾಡೆಂದು ತಾಕೂರರು ನನ್ನನ್ನು ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿರುವಾಗ ಇದನ್ನೇ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಷ್ಟೊಂದು ಊರು ಗಳನ್ನು ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ, ಆದರೆ ತಾಕೂರು ಇಲ್ಲೇ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರಲ್ಲ! ಈಗ ೫೫ ಬಿಫಾ (ಸುಮಾರು ೧೮ ಎಕರೆ)

ಜಮೀನು. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೋ ಮಾಡಬಹುದು. ಮೊದಲಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ೨ ಬಿಫಾ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ೨-೩ ಗಂಟೆ ತನಕ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮಣ್ಣು ಆಗದು, ಮುಸುಕಿನ ಜೋಳದ ಬೀಜವನ್ನು ಬಿತ್ತುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅರ್ಧ ಪ್ಯಾಂಚ್ ಧರಿಸಿ, ಬೆಲ್ಮನ್ನು ಬಿಗಿಯದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಬೆವರಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ೨ ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಕೆಲವು ದಿನ ೩ ಗಂಟೆಯ ನಂತರ, ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಟ್ಟಿದ್ದ ತಂಗುಳನ್ನಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಂಬೆಹಣ್ಣಿನ ರಸ ಹಿಂಡಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ.”

೧೭ ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ಅಮೆರಿಕಾ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಮುನ್ನ ಕುಮಾರಿ ಭಕ್ತಿ (Ms. Rubel) ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಮತಿ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾ (Mrs. Worcester) ಇಬ್ಬರು ಮಾತ್ರವೇ ಬಂದು ಬಾಬಾ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಹೋಗುವುದಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದರು. ಬಾಬಾ ಬಹರಾಂಪುರದ ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತೆಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯಲು ಸೇವಕನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು: “ನಾಳೆ ನಮ್ಮ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಇಬ್ಬರು ದೇವಿಯರು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ಆತ್ಮಗತ್ಯವಾಗಿ ಅವರ ದರ್ಶನಪಡೆಯಲು ಬರಬೇಕು.” ನಂತರ ಹೇಳಿದರು, “ನಿಜಕ್ಕೂ ಇವರೆಲ್ಲಾ ದೇವದೇವಿಯರು, ತಾಕೂರರ ಲೀಲಾಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.”

೧೮ ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ಇಂದು ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದಜಿಯವರ ಜಯಂತಿ. ಮುಂಜಾನೆಯೇ ಭಕ್ತಿ, ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾ ಹಾಗೂ ಕುಮಾರಿ ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಬಾಬಾ ಅವರಿಗಾಗಿ ಈ ಸಲವೂ ಅನೇಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಬಾಬಾ ಕೂಡಾ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡಲು ಸುಂದರವಾದ ಪೋಷಾಕು ತಯಾರು ಮಾಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಹಾಗೂ ಒಡಕು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆದವು. ‘ಸ್ಫುಟಿಕಥೆ’ ಹಾಗೂ ‘ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಸಂಗೇ’ಯ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಿಟ್ಟಿರಲು ಅವರು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಓದಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವರೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಸಂತಸಪಟ್ಟರು. ಅನಂತರ ಬೇಲೂರು ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತುಕತೆಗಳಾದವು. ‘ಮಂದಿರ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪನೆಗೆ ನೀವು ಬರಲೇಬೇಕು’ ಎಂದಾಗ ಬಾಬಾ, “ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ನಾನಿರುತ್ತೇನೆ; ನೋಡಲು ಬರುತ್ತೇನೆ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ತಾವೂ ನೋಡುವುದಾಗಿ.” ಎಂದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಪರಸ್ಪರ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಐದು ಗಂಟೆಯ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾ ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಬಾ ಅವರ ಸ್ನೇಹ, ಪ್ರೀತಿ ಹಾಗೂ ಭಕ್ತಿಯ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು.

೧೯ ನೆಯ ಸಂಜೆ: Hugo, Tolstoy ಹಾಗೂ Corellಿಯ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬಾಬಾ ಮಾತನಾಡಿದರು. ಅನಂತರ, ಗೆರಿಬಾಲ್ಡಿ

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ರೋಮನ್ನು ಗೆದ್ದ ಮೇಲೆ ಕಾಪ್ರೇರಾದಲ್ಲಿ ಬೇಸಾಯ ಮಾಡಲು ಹೋದ ವಿಷಯ, ಹಾಗೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದೊದಗಿದ ದುಃಖದಿಂದ ಮ್ಯಾಜಿನಿ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಕಪುಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿದ ಸಂಗತಿ - ಇವೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿತೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

“ತನ್ನ ಅನಾಥಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಇಟ್ಟಿಗೆಯೂ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದು ಜಾರ್ಜ್ ಮುಲ್ಲರ್ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಬೂಕರ್ ಟಿ. ವಾಷಿಂಗ್ಟನ್‌ನ ‘Up from Slavery’ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಶರತ್ ಮಹಾರಾಜರು (ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾನಂದರು) ನನಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ, “ತಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿನ ಹಾಗೆಯೇ ಬೂಕರ್ ಕೂಡ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ! ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟ, ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಸೋತ, ಕೊನೆಗೆ ಸಫಲನಾದ. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ‘men with mission, born to be immortal’ (ಮಹಾವ್ರತವನ್ನು ತೊಟ್ಟ, ಅಮರರಾಗಲು ಜನ್ಮವತ್ತಿದ ಮಾನವರು). ಅವರು ಅಮರರಾಗಲೆಂದೇ ಜನ್ಮ ತಳೆದರು” ಎಂದರು.

“ಜನರಲ್ ಬೂತ್‌ರವರ ಪುಸ್ತಕ ‘In Darkest England and the Way-out’ ಇಲ್ಲಿದೆ. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಇದನ್ನು ಓದಿ. ಅವನು ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ, ಸಮಾಜಕ್ಕಾಗಿ feel ಮಾಡಿ (ಭಾವಿಸಿ), ಮಾರ್ಗ ಕಂಡು ಹುಡುಕಿ, ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನರ್ಪಿಸಲೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದ ನೆಂಬುದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನೋಡುವಿರಿ. ‘Salvation Army (ಮುಕ್ತಿಯ ಸೈನ್ಯ) - We march along you’(ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ನಾವು ನಡೆಯುವೆವು). ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ‘ನಮ್ಮದೂ ಆ ರೀತಿಯ Salvation Armyಯೇ; ನಾವೂ ಕೂಡ ‘We march along you’ ಎನ್ನಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಮಾಡಿಯೂ ತೋರಿಸಬೇಕು’ ಅಂತ.”

೨೦ ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ಕಲ್ಕತ್ತೆಯಿಂದ ಕೆಲ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಯುವಕನೊಬ್ಬ ಬಂದಿದ್ದ. ಅವನು ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದಿದ್ದ; ಕಾನೂನು ಓದುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿ ಬಾಬಾ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. “ಸ್ವಾಮೀಜಿ, ‘Bar and Religion cannot go together’ (ವಕಾಲತ್ತು ಹಾಗೂ ಧರ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ) ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮರಣಕ್ಕೆ ವಯಸ್ಸೆಂಬುದಿದೆಯೇ? ದಿನ, ಕ್ಷಣ ಎಂಬುದಿದೆಯೇ? ತಾಯಿಯ ಉದರದಲ್ಲೂ ಮಕ್ಕಳು ಮೃತರಾಗಿರುವುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಮರಣಕ್ಕೆ ದಿನ, ಕ್ಷಣಗಳಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ, ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು ದಿನ, ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದೇಕೆ? ಮತ್ತೆ ನಿನಗಾದರೋ Line Clear ಆಗಿದೆ (ಅಡಚಣೆಗಳಿಲ್ಲ); ತಾಯಿ ಇಲ್ಲ, ಇಬ್ಬರು ಅಣ್ಣಂದಿರು. ನೀನೀಗ ನಿನ್ನ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದೀಯೆ.”

೨೧ ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ಹಗಲುಹೊತ್ತು ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಹಾಗೂ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳ ಜತೆಯಲ್ಲಿ (ಅತಿಥಿಗೃಹ ನಿರ್ಮಾಣ ಕುರಿತು) ಮಾತುಕತೆ ನಡೆದಿದೆ. ಸಂಜೆ ಅವರೆಂದರು, “Universityಯಲ್ಲಿ Common Sense ಹಾಳು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

* ೪-೫ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಯುವಕ ಕಾಲರಾದಿಂದ ಮೃತನಾದ.

ಇದು ನನ್ನ ಮಾತಲ್ಲ; P.C.Roy (ಸರ್ ಪ್ರಫುಲ್ಲಚಂದ್ರ ರಾಯ್) ಅವರೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವ-ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಹೊಸದನ್ನೇನಾದರೂ ಮಾಡು. ಹ್ಯುವೆನ್ ತ್ಯಾಂಗೆನ್ ಜೀವನ ಕುರಿತು ಬಂಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳೆಲ್ಲ ಪುರಾಣಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಸತ್ಯ, ಇವನ್ನು ‘ಇತಿಹಾಸ’ವೆನ್ನಬಹುದು.”

೨೨ ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ಮಾಣಿಕ್‌ಗಂಜಿನ ಆರು ಮಂದಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಇಂದು ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆ ನಡೆಯಲಿದೆ. ಅನಂತರ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಾಬಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ: “ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ತಲೆಯಿಲ್ಲ, ವೆಂದರೆ, ತಲೆಪೂರ್ತಿ ತುಂಬಿಹೋಗಿದೆ; ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿಯಿದೆಯೋ, ಅದರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದಲೇ ಎಷ್ಟೊಂದು ಜಗಳ, ಕೋಪ, ಮಾನ - ಅಭಿಮಾನ! ನಾವಾದರೋ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ನೋಡಿ, ಬಹಳ ಆಲೋಚಿಸಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ.”

ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ಬಾಬಾ ಹೊಸ ಗುಲಾಬಿ ಸಸಿಗಳನ್ನು ನೆಡುವುದರಲ್ಲೇ ದಿನ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಸಿಗಳು ಮಧುಪುರ (ಸಂತಾಲ ಪರಗಣಾ)ದಿಂದ ಬಂದಿವೆ. ಗುಲಾಬಿ ಗಿಡಗಳ ಸಂವೇದನೆ ವಿಷಯ ಬಂತು. ಬಾಬಾ ಹೇಳಿದರು, “ಹೂವಿನ ಗಿಡಗಳೂ ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತವೆ; ಹೃದಯದ ಭಾಷೆಯನ್ನರಿಯುತ್ತವೆ. ಮನುಷ್ಯರೇ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಜನ್ಮದಿನಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಹೊಸ ಗುಲಾಬಿ ಗಿಡಗಳು ಚಿಗುರಿ ನಿಂತಿದ್ದವು. ನಾನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡೆ, ‘ಅಮ್ಮಾ, ಈ ಗಿಡದಲ್ಲಿ ಹೂಗಳು ಅರಳಿದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸುತ್ತೇನೆ’ ಅಂತ. ಏನು ಹೇಳಲಿ, ಅವರ ಜಯಂತಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೊದಲು ಮೊಗ್ಗು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು; ಜಯಂತಿಯ ದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದು ನೋಡಿ ದರೆ, ಗಿಡದಲ್ಲಿ ಐದು ಹೂಗಳು ಅರಳಿವೆ. ಆನಂದದಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ತಾಯಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದೆ. ಸುಮಾರು ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಬಳಿಕ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಜಯಂತಿ; ಮತ್ತೆ ಅದೇರೀತಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡೆ, ಈ ಸಲ ಏಳು ಹೂಗಳು! ಬಹಳ ಆನಂದವಾಯಿತು. ‘ಠಾಕೂರರ ಜಯಂತಿಗೆ ಹೂ ಬಿಡುವುದೇ?’ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಏನಾಶ್ಚರ್ಯ! ಹನ್ನೆರಡು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಹೂಗಳು! ಆ ವರ್ಷ ಅಷ್ಟೇ ಹೂಗಳು.”

೨೩ ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತು. ಸ್ವಾಮಿ ಅಖಂಡಾ ನಂದರು ಕಲ್ಕತ್ತೆಯ ಆ ಯುವಕ[†] ಭಕ್ತನಿಗೆ ಹಾಡಿನ * ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತ ಹೇಳಿದರು: “ಹರಾಧನನಿಗೆ ೭ ಮಕ್ಕಳೋ, ೧೦ ಮಕ್ಕಳೋ? ನಿನಗೆ ಇನ್ನು ಮಕ್ಕಳಾಗುವ ಆಸೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ, ಏನೆನ್ನುತ್ತಿ? ಇಷ್ಟೊಂದು ಮಕ್ಕಳು ಹೋದರು; ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದರು, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು? ಎಲ್ಲವೂ ಮಾಯೆ. (ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತನನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ) ಇವನೊಬ್ಬ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ, ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದರು, ಆಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಹೋದರು. ಅದೂ ಮಾಯೆ - ಅಂತ.

[†] ಆ ಯುವಕನ ಹೆಸರು ಹಾರಾಧನ ಬಸು; ಆಗ ಅವನು Law ಓದುತ್ತಿದ್ದ.

* ಹಾಡಿನ ಪುಸ್ತಕದ ೧ನೇ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹಾರಾಧನನಿಗೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು; ಒಬ್ಬಬ್ಬರಾಗಿ ಕಳೆದು ಹೋದರು, ಕೆಲವರು ಸತ್ತುಹೋದರು ಎಂದಿದೆ. ೨ನೇ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರ ಲ್ಲರೂ ಮತ್ತೆ ಬಂದರು ಎಂದಿದೆ.

“ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಧ. ವಿದ್ಯಾಮಾಯೆ ಹಾಗೂ ಅವಿದ್ಯಾಮಾಯೆ. ಒಂದು ಸತ್ತ ಪ್ರಧಾನ, ಇನ್ನೊಂದು ತಮಃ ಪ್ರಧಾನ. ಮೊತ್ತಮೊದಲಿಗೆ ಅಖಂಡ ಬ್ರಹ್ಮಚೈತನ್ಯವಿತ್ತು; ಅನಂತರ ಮಾಯೋಪಾಧಿಕ ಈಶ್ವರ-ಚೈತನ್ಯವುಂಟಾಯಿತು - ಅದು ಸರ್ವಜ್ಞ, ಸರ್ವಶಕ್ತ, ಸ್ವತಂತ್ರ. ಅನಂತರ ಅವಿದ್ಯೋಪಾಧಿಕ ಜೀವಚೈತನ್ಯ - ಅದು ಅಲ್ಪಜ್ಞ, ಅಲ್ಪಶಕ್ತ ಹಾಗೂ ಪರತಂತ್ರ. ಅವುಗಳು ಮಹಾಕಾಶ ಹಾಗೂ ಘಟಾಕಾಶಗಳಂತೆ. ಘಟಾಕಾಶ ಎಂಥದು? ಈ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಕಾಶ; ಮಡಕೆಯಲ್ಲಿ, ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಆಕಾಶ ಖಂಡ ಖಂಡವಾಗಿರುವಂತೆ. ಇನ್ನು ಕೂಟಸ್ಥ ಚೈತನ್ಯ ಹೇಗಿದೆ? ಕಮ್ಮಾರನ ಅಡಗಿನಲ್ಲಿನಂತೆ. ಎಷ್ಟು ಹೊಡೆದರೂ ಅದು ಸ್ಥಿರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಜೀವಚೈತನ್ಯವು ಈಶ್ವರ ಚೈತನ್ಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚೈತನ್ಯದಂತೆ ಸಾಗಬೇಕು. ಇದು ಗುರಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವೇನೆಂದರೆ, ವ್ಯಾಕುಲತೆ, ವಿವೇಕ, ವೈರಾಗ್ಯ. ವೈರಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ವಿಧಗಳಿವೆ - ಸ್ಥಾನ ವೈರಾಗ್ಯ, ವಿಚಾರ ವೈರಾಗ್ಯ.

“ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ‘ನೋಡು, ನಾವು sincere (ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ) ಆಗಿರಬೇಕು. ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಸಂಸಾರ, ಗೃಹಸ್ಥರಿಗೂ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಗುವುದು. ಪ್ರಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ದೇಹ ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ಮವಾಗುವುದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡಾಗ ಕ್ಷಣಿಕ ವೈರಾಗ್ಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮತ್ತೆ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ, ಮುಳುಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸಂಸಾರವೆಂದರೇನೆಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಮತ್ತೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮರಳಬಾರದು. ಭಗವಂತನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆಗದಿದ್ದರೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ, ಆದರೆ ಹಿಂದಿರುಗಬಾರದು. ಹಾಯಿ ಬಿಚ್ಚಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಾಗೋಣ. ಅನುಕೂಲಕರವಾದ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿದಾಗ ಮುಂದೆ ಸಾಗೋಣ, ಗಾಳಿ ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗಿದ್ದಾಗ ನಿಲ್ಲೋಣ. ಆದರೂ ಹಿಂದಿರಬಾರದು.’ ಅಂತ.

“ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಈಶ್ವರನ ಸೃಷ್ಟಿ - ತಾಯಿತಂದೆ, ಈ ಜನ್ಮ ಇತ್ಯಾದಿ. ಉಳಿದವೆಲ್ಲ ಜೀವಸೃಷ್ಟಿ - ವಿವಾಹ, ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿ ಹೀಗೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಏಕೆ? ಏಕೆ ಎಂದರೇನು? ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಸತ್ತರೆ ಅದನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿಯಲಾಗದು. ನಾನು ಸತ್ತರೂ ತಡೆಯಲಾಗುವುದೆ? ನನಗೆ ಅವನು ಏನಾಗಬೇಕು, ಅಥವಾ ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಏನಾಗಬೇಕು? ಹೀಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು.

“ಒಂದು ಸಲ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಹೃದಯ ತಾಯಿಗಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸಿತು. ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ; ಹಿಮಾಲಯದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತೆಹರಿಯಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತೆ. ಆಗ ತಾನಾಗಿಯೇ ಈ ಭಾವನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಂದವು. ಕೊನೆಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು, ತಾಯಿ ವಿಶ್ವಜನನಿಯ ಶಾಂತಿ ಪೂರ್ಣ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ನಾನು ಚಿರಕಾಲ ಆನಂದಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನನ್ನ ತಾಯಿ ಇನ್ನು ಯಾರು? ಯಾವ ತಾಯಿ ಮರಣ ಬಂದಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಹಿಡಿಡಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾರಳೋ, ಅವಳಿಗಾಗಿ ನನ್ನ ಈ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೀಗೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನಲ್ಲ! ನೋಡುತ್ತೇವೆ, ಯಾವ ಮಗ ಸಂಸಾರ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತಾನೋ ಅವನನ್ನೇ ತಾಯಂದಿರು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆ. ‘ನನ್ನ ಈ

ಮಗನೇ ಉತ್ತಮನು’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮದುವೆಯ ನಂತರ ಮಗ ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾಗಿ ತಾಯಿಯನ್ನು ಮರೆತಾಗ, ಅದೇ ತಾಯಿ ತದ್ವಿರುದ್ಧ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾಳೆ. ‘ಅಯ್ಯೋ! ಮದುವೆಯಾಗದೆ (ಸಾಧುವಾಗಿ) ಹೊರಗೆ ಹೋದವನೇ ಉತ್ತಮನು’ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ತಾಯಿ ಸೊಸೆಯನ್ನು ದೂರುತ್ತಾಳೆ; ಸೊಸೆಯು ಅತ್ತೆಯನ್ನು ದೂರುತ್ತಾಳೆ. ಮಗ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಆಗಳಿ ಹಾಕಿ, ಹಾಸಿಗೆ-ದಿಂಬುಗಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿಸಿ, ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾನೆ, ‘ನೀನು ಜೋರಾಗಿ ಆಳು. ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ತಾಯಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ’ ಎಂದು.” ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಿರಿಯರು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬಾಬಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ, “ವಿವಾಹದ ಮೇಲೆ ಶಾಂತಿ ಇರುತ್ತದೆಯೇ?” ಎಂದರು.

“ತಾಕೂರರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ‘ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಆಟವಾಡು. ಆಗ ‘ಕಳ್ಳ’ನಾಗುವ ಭಯವಿಲ್ಲ’ ಅಂತ. ಆಗ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ ಗೊತ್ತೆ? ‘ನಿರ್ಗಚ್ಛಿ ಜಗಜ್ಜಾಲಾತ್ ಪಿಂಜರಾದಿವ ಕೇಸರಿ’ - ಸಿಂಹ ಪಂಜರದಿಂದ ಹೊರಬಂದಂತೆ, ಸಂಸಾರದ ಮಾಯಾಜಾಲವನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆದು ವೈರಾಗ್ಯವಂತನು ಮುಕ್ತನಾಗುವನು. ‘ವಾಚಾಮತೀತೋ ವಿಷಮೋ ವಿಷಯಾಶಾ..’ - ವಿಷಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಭೋಗಿಸುವ ಆಸೆ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ವರ್ಣಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ಭಯಂಕರ. ‘ಯದಹರೇವ ವಿರಚೇತ್ ತದಹರೇವ ಪ್ರವ್ರಚೇತ್’ - ಯಾವ ಕ್ಷಣ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಗುವುದೋ, ಆಗಲೇ ಹೊರಡಬೇಕು, ಪ್ರವ್ರಜ್ಯವನ್ನು (ಅಂದರೆ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು) ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ದಿಕ್ಕುದೆಸೆಗಳ ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲ, ಯಾವ ದಿಕ್ಕಾದರೂ ಸರಿಯೆ.

“ಭಗವಂತನು ಮನುಷ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಬುದ್ಧದೇವ ತನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಯರಿಗೆ ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ. ಅವನನ್ನು ಏನೇನೋ ಮಾಡಿ ಬಂಧನದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಕೊನೆಗೆ ಅವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿಬಿಟ್ಟ, ವಸ್ತುಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ (ಸತ್ಯದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ) ಮೊದಲು pessimist (ನಿರಾಶಾವಾದಿ) ಯಾಗಬೇಕು. ಎಲ್ಲವೂ ಕೆಟ್ಟದ್ದೇ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅದು. ಜನ್ಮ, ಮೃತ್ಯು, ಜರೆ, ವ್ಯಾಧಿ - ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಕೆಟ್ಟದ್ದೇ ಎಂದು. ಆಗಲೇ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಗುವುದು. ವಸ್ತುಲಾಭವಾದ ಮೇಲೆ optimist (ಆಶಾವಾದಿ) ಆಗಬೇಕು. ಆಗ ಎಲ್ಲವೂ ಒಳ್ಳೆಯದೇ, ಆಗಲೇ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಿಜವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ.

“ಪ್ರವರ್ತಕ, ಸಾಧಕ, ಸಿದ್ಧ. ಪ್ರವರ್ತಕನು ಆರಂಭದನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು, ಪಟ್ಟುಹಿಡಿದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಕೊನೆಗೆ ಅದೇ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ತಾಕೂರರ ಬಳಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಹುಡುಗರು ಬಂದಿದ್ದರು? ಅವರ ಮೂಲಕವೇ ತಾಕೂರರು ಯಾವ ಧರ್ಮಚಕ್ರವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದರೋ ಅದು ಈಗಲೂ ತಿರುಗುತ್ತಿದೆ.

“ವಿವೇಕಚೂಡಾಮಣಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಶಂಕರರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: ‘ಎಲ್ಲ ಜನ್ಮಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು. ಮುಕ್ತಿಲಾಭ - ಜ್ಞಾನಲಾಭವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ದೇವತೆಗಳೂ ಮನುಷ್ಯನ

ಶರೀರವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಬರಬೇಕು. ಅದಲ್ಲದೆ, ಯಾರಿಗೆ ಸದ್ಗುರುಗಳ ಆಶ್ರಯ ಲಭಿಸಿದೆಯೋ ಅವರ ಅದೃಷ್ಟ ಅದಂಥದು! ಸದ್ಗುರುವಿನ ಆಶ್ರಯ ಲಭಿಸಿಯೂ ಅವರ ಕೃಪೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾಗದವರಿಗೆ ಏನು ತಾನೆ ಹೇಳಲಿ? ಜ್ಞಾನಯೋಗದ ಮಾರ್ಗ ಬಹಳ ಕಠಿಣ. ರಾಜಯೋಗ ಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಶರೀರ ಯಾರಿಗಿದೆ? ಈ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯೋಗ ಸಹಜ, ಅದರೊಂದಿಗೆ ಕರ್ಮಯೋಗ. ಭಗವಂತನ ಉಪಾಸನೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು, ಆತನನ್ನೇ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ, ಆತನಿಗೆ ಫಲವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕು.”

೨೫ ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ಇಂದೂ ಕಲ್ಕತ್ತೆಯ ಭಕ್ತ ಯುವಕನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಬಾಬಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ: “ವಕೀಲನಿಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿಯೇ ಹಣ ಗಳಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಸತ್ಯನುಡಿದರೆ ೨೫ ರೂಪಾಯಿ ಕೂಡಾ ಸಂಪಾದಿಸಲಾಗದು. ಬಹರಂಪುರದ ‘--’ಬಾಬು ಬ್ರಹ್ಮಸಮಾಜದ ಭಾವದಿಂದ ಕೂಡಿದವರಾಗಿದ್ದರು. ಕಕ್ಷಿಗಾರರು ಬಂದೊಡನೆಯೇ Case (ಮೊಕ್ಕದ್ದಮೆ) ನಿಜವೋ ಸುಳ್ಳೋ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಕ್ಷಿ ದಾರರು, ‘ಮಾನ್ಯರೇ, ಸತ್ಯ, ಸುಳ್ಳು ಎರಡೂ ಸೇರಿದ್ದು’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಅವರು, ‘ಹಾಗಾದರೆ ಆಗದು’ ಎಂದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನೆಲ್ಲ ಹರಿದ ಅಂಗಿ ತೊಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಕಳೆದರು. ಅವರ ಮಾವನಾದರೋ ಡಂಗುರ ಸಾರಿಕೊಂಡೇ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

“ವಿದ್ಯೆ ಎಂದರೆ, ‘ಯಯಾ ತದಕ್ಷರಮಧಿಗಮ್ಯತೇ’ - ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಆ ಅಕ್ಷರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅದು. ಅದನ್ನು ‘ಪರಾವಿದ್ಯೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದರಿಂದ ವಿಷಯವಾಸನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೋ ಅದಕ್ಕೆ ‘ಅವಿದ್ಯೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ, ನಿನ್ನ ಈ ವಕಾಲತ್ತು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ, ಹೇಳು?

“ಹ್ಯುಯೆನ್ ತ್ಸಾಂಗ್ ಎಂಥ ಅದ್ಭುತ ತ್ಯಾಗಿ, ಜ್ಞಾನಾನ್ವೇಷಕ! ಅವನದು ಅದಷ್ಟು keen observation (ತೀಕ್ಷ್ಣ ಪರಿಶೀಲನ ಶಕ್ತಿ)! ಅವನೆಷ್ಟು ಕಷ್ಟಸಹಿಷ್ಣು! ಗೋಬಿ ಮರುಭೂಮಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದ - ಬುದ್ಧನ ದೇಶ ತಾನೆ ನಮ್ಮದು! ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ! ಭಾಗಲಪುರ ಸಮೀಪ ಒಂದು ಬೌದ್ಧ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೀನಯಾನ, ಮಹಾಯಾನಗಳು ಒಡೆದವು. ಹೀನಯಾನರ ಬುದ್ಧ ಮೂರ್ತಿ ಸಿಂಹಳ, ಬರ್ಮಾದಲ್ಲಿ; ಮಹಾಯಾನರ ಬುದ್ಧ, ಶಿವ ಹಾಗೂ ನಾನಾ ಮೂರ್ತಿಗಳು, ಧ್ಯಾನ-ನಿರ್ವಾಣಗಳು ಚೀನಾ ಹಾಗೂ ಟಿಬೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ. ಇದೆಲ್ಲವೂ ಈ ಸಭೆಯ ಪ್ರಭಾವ. ಈ ಸಭೆಯ ನಂತರ ಹ್ಯುಯೆನ್ ತ್ಸಾಂಗ್ ಕಾಮರೂಪದಲ್ಲಿ ರಾಜನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದ. ಮತ್ತೆ ಪ್ರಯಾಗದಲ್ಲಿ ಶಿಲಾದತ್ತ ಹರ್ಷವರ್ಧನನ ಮಹಾಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಉಪಸ್ಥಿತನಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿನ ‘ಸರ್ವದಕ್ಷಿಣ’ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಹರ್ಷವರ್ಧನನು ಒಂದು-ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಹಂಚಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಬೊಕ್ಕಸ ಖಾಲಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಂಚಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಂದರೆ ತಾನು ತೊಟ್ಟಿದ್ದ ವಸ್ತ್ರವನ್ನೂ ಸಹ. ಕೊನೆಗೆ ಅವನು ರಾಜಪ್ರೀಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ವಾಸಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಕೊಟ್ಟ ಉಡುಗೆ

ಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಅವರೆಲ್ಲ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು, ಬಹು ಪಾಲು ‘ಭಾಯಿಪೋಟಾ’ ದಂತೆ (‘ಭ್ರಾತೃದ್ವಿತೀಯಾ’ - ಅಣ್ಣನ ಹಣೆಗೆ ಸೋದರಿಯರು ತಿಲಕವಿಡುವ ಹಬ್ಬ).

“Archeological Surveyಯಿಂದ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತವೆ. Princes, William Jones, Alexander Cunningham - ಇವರೇ ಮೊದಲಿಗರು. ಆದರೆ ‘Ashoka Pillar in Delhi built by Mohamad Tughlak’ - (ದಿಲ್ಲಿಯ ಅಶೋಕಸ್ತಂಭವನ್ನು ಮಹಮದ್ ತುಗಲಕ್ ನಿರ್ಮಿಸಿದ) ಎಂಬ ಮಾತು ಮಾತ್ರ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದ. Edicts decipher (ಶಾಸನಗಳ ಲಿಪೀಕರಣ) ಮಾಡಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪಂಡಿತರ ಗಣ - ಏನೊಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗದ ಹೊಗಳುಭಟ್ಟರು ಅವರು - ಸಾಹೇಬರುಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

“ಹ್ಯುಯೆನ್ ತ್ಸಾಂಗ್‌ನ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಥುರೆಯ ಸಂಘಾರಾಮದ ಅಳತೆಗೂ ಅವನ ದಾಖಲೆಗೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ‘ಲೀ’ ಎಂದರೆ ಒಂದು league ಗೆ ಸಮಾನ. ಸಾರನಾಥದ ಬೌದ್ಧ ಮಠದ ಸ್ತೂಪ ಏನು ಅದ್ಭುತವಾಗಿತ್ತು! ಈಗ ಸರ್ಕಾರ ಅದನ್ನೇನು ಮಾಡಿದೆ ನೋಡಿ!

“ಬಂಕಿಮ ಬಾಬು, ರಮೇಶ ದತ್ತ - ಇವರೂ ಬಹಳ study (ಅಧ್ಯಯನ), research (ಸಂಶೋಧನೆ) ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವುಗಳ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಂಶವನ್ನು ಸಾಹೇಬರೇ ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ತಂದರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಮಗೆ ಅವೆಲ್ಲ ತಿಳಿದಿವೆ. ಇದೆಲ್ಲ ಬಂಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ translation (ಅನುವಾದ) ಮಾಡಿದರೆ, ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾರ್ಯವೂ ನಡೆದೀತು, ಸಂಪಾದನೆಯೂ ಆದೀತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ, ಎಲ್ಲರೂ ವಕೀಲಿ ಹಾಗೂ ನೌಕರಿ ಮಾಡಿದರೆ ಹೇಗಾದೀತು?” ಹ್ಯುಯೆನ್ ತ್ಸಾಂಗ್, ಫಾಹಿಯಾನ್ ಹಾಗೂ ಮಾರ್ಕೊ ಪೋಲೋ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಬಾಬಾ ಉತ್ತರಿಸಿದ ಹೇಳಿದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಅಖಂಡಾನಂದರು ಜನ್ಮದಿನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದರು: “ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಜನ್ಮದಿನವೇಕೆ? ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ೩೬೫ ದಿನಗಳೂ ತುಂಬುತ್ತವೆ! ಅದೂ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಈಗಲೇ ಕೆಲವರು ತಮ್ಮತಮ್ಮ ಜನ್ಮದಿನವನ್ನಾಚರಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ವೇದ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಇವೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಇವು Aryan (ಆರ್ಯನ್ ಸಂಪ್ರದಾಯ) ಅಲ್ಲ; ಅದು ಸಿಥಿಯನ್. ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ರಾಮನವಮಿ ಅಥವಾ ಜನ್ಮಾಷ್ಟಮಿಯ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲ. ಅದು ವೈಷ್ಣವರ ಸೃಷ್ಟಿ. ಬೌದ್ಧರನ್ನು ನೋಡಿ ಕಲಿತರು. ಅಣ್ಣ (ಮಹಾಪುರುಷ ಮಹಾರಾಜ್)ನೊಂದಿಗೆ ಈ ವಿಚಾರ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ್ದೆ. ಅವರೂ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಜನ್ಮದಿನವೇಕೆ?”

೨೬ ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ೩-೪ ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಸ್ವಾಮಿ ಅಖಂಡಾನಂದಜಿ ಮಹಾರಾಜರು Thacker Spink ನಿಂದ Beal ವರೆಗಿನ ಲೇಖಕರು ಬರೆದ ಹ್ಯುಯೆನ್ ತ್ಸಾಂಗ್ ನ ಒಂದು ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತರಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ ಓದುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ

ವಾದರೂ ತುಂಬಾ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಓದಿದರು. ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು: “ಓದುವುದೇ! ಅದೆಷ್ಟು ಓದಿದ್ದೇನೋ! ರಾತ್ರಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ, ಯಾವಾಗ ಬೆಳಗಾಗುತ್ತದೋ ಎಂದು. ಅಯ್ಯೋ! ಈಗ ಮಾತ್ರ ಕಣ್ಣು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೋಟ್ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೆ! ಯಾರಾದರೂ ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ಯಾರಾದರೂ ಓದುತ್ತಾರೆ ಎಂದು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಓದುವವರು ಒಬ್ಬರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಬರೆದು ಕೊಂಡು, ಅದರ ನೋಟ್ಸ್ ಬರೆದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.”

ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಬಹುರಂಪುರದ ಡಾಕ್ಟರು ಬಂದು ಬಾಬಾ ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು.

೨೭ ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ಬೆಳಗ್ಗೆ ಭಕ್ತನೊಬ್ಬ ಬಾಬಾಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ ಏಳುತ್ತಲೇ ಅವರು ಕೇಳಿದರು, “ನೀನೇನು ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಕನ್ನಡಕ ಧರಿಸಬೇಕು?” ಭಕ್ತ ಹೇಳಿದ, “ಹೌದು ಮಹಾಶಯರೇ, constant wear (ಸದಾ ಧರಿಸಿರಬೇಕು).” ಬಾಬಾ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ ಹೇಳಿದರು, “Constant wear! ಏನೆಂದೆ, ಮಲಗಿರುವಾಗಲೂ ಕನ್ನಡಕ ಧರಿಸುತ್ತೀಯೇನು? ಕನಸು ಕಾಣಲು?” ಅಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು. ಬಾಬಾ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು, “ಮಹಾರಾಜ್ (ಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮಾ ನಂದರು) ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, “ಯಾವಾಗಲೂ ಕನ್ನಡಕ ಧರಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ಕಣ್ಣುಗಳು ಹಾಳಾಗುವುವು” ಅಂತ.

ಬಾಬಾ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಒಬ್ಬನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. “ನಾವು ಕಲಿಯಲೆಂದೇ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ೧೩-೧೪ ವರ್ಷವಿದ್ದಾಗ ಪರಮಹಂಸದೇವರ ಬಳಿಗೆ, ಶಾಕೂರರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ. ಅಂದಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಈ ಹಳೆಯ ಮುಖಂಡನ ವರೆಗೆ ನನಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ! ಬೇಸಾಯ, ಜಮೀನು ವಿಚಾರ, ಇಗಲೂ ಎಷ್ಟು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ!

“ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಅನೇಕ ಸತ್ಕರ್ಮ, ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿಜವಾದ ವೈರಾಗ್ಯ ಉಂಟಾಗದು. ಸ್ಮಶಾನ ವೈರಾಗ್ಯ, ಮರ್ಕಟ ವೈರಾಗ್ಯಗಳಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ; ಅವು ಎರಡು ದಿನ ಮಾತ್ರ; ಯಾರಾದರೂ ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಹೋಗಿ ಬಿಡುವುದು. ಮತ್ತೆ ಎಂದಿನಂತೆಯೇ! ನಾವು ಶಾಕೂರರ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ, ನಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಕಳೆತನವಿಲ್ಲ.

“ನೋಡು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ - ಭಗವಂತನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ, ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುವವರು ತಮ್ಮ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿಯುವ ತನಕ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ - ಆಯಾಸವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಜ್ವಲಂತ ಜೀವನವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ. ಇಲ್ಲೇ ನೋಡಿ. ಸತತ ೪೦ ವರ್ಷ ಕಳೆದವು. ಇದು ಯಾರ ಶಕ್ತಿ ಹೇಳು?”

ಸಂಜೆ ಬಾಬಾ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ:

ಅನಂತಪಾರಂ ಕಿಲ ಶಬ್ದಶಾಸ್ತ್ರಂ |

ಸ್ವಲ್ಪಂ ತಥಾಯೋರ್ವಹವಶ್ಚ ವಿಘ್ನಾಃ ||

ಸಾರಂ ತತೋ ಗ್ರಾಹ್ಯಮಪಾಸ್ಯ ಫಲಂ |

ಹಂಸೈರ್ಯಥಾ ಕ್ಷೀರಮಿವಾಂಬು ಮಧ್ಯಾತ್ ||

“ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಶಾಲೆಯಿಂದ ಓಡಿಹೋದ ಸ್ನೇಹಿತರೊಡನೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟು ಸೇರಲೆಂದು ಅವರೆಲ್ಲ ಚಂದಾ ಎತ್ತಿ, ಒಂದು ಕೋಣೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲ ಆದೇನೇನೋ ಸೇವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಂತರ ೪ ಗಂಟೆಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಮರಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನಿಂದ ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ, ಒಂದು ಚುರುಟನ್ನೂ ಸೇದಿಸಲೂ ಅವರಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸೇದಲು ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಅವರ ಭಾವವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ ಅವರು ‘ಧಾನ್ಯೇಶ್ವರಿ’ (ಅಕ್ಕಿ, ಯವೆ ಧಾನ್ಯದಿಂದ ತಯಾರಿಸಿದ ಮದ್ಯ) ಕುಡಿದು ಮತ್ತರಾಗಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು... ನಂತರ ಇಬ್ಬರು ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪಿತು. ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಅವಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ತಲುಪಿಸಿದೆ. ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಮೈಲಿ ರಸ್ತೆ. ಅನಂತರ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾನು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಿತರ ಸಹವಾಸದಿಂದ ಅನೇಕರು ಕೆಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಪೂರ್ವ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿದ್ದರೆ ಬದುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

“ರಾಮಾಯಣ-ಮಹಾಭಾರತ ಕೇಳಿ, ಓದಿದಾಗ ‘ತಪೋವನಗಳೆಷ್ಟು ರಮಣೀಯ!’ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಂತೆ ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ - ಎಲ್ಲೆಡೆ ಮರಗಿಡಗಳು, ಹೂವು ಹಣ್ಣುಗಳು, ಹಸಿರು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಜಿಂಕೆಗಳು ಓಡಾಡುತ್ತಿವೆ, ಹಕ್ಕಿಗಳು ಹಾಡುತ್ತಿವೆ. ಎಷ್ಟೊಂದು ಮಂದಿ ಋಷಿಮುನಿಗಳು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ!

“ಆಗಿನಿಂದಲೇ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ‘ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವಿರಿ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು, ‘ಹಿಮಾಲಯ, ಹರಿದ್ವಾರ’ ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. (ಆ ಸ್ಥಳಗಳು) ಹೇಗಿರುತ್ತವೆ? ಎಲ್ಲಿವೆ? ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹಿಮಾಲಯ, ಗಂಗಾನದಿ, ಕೈಲಾಸಗಳನ್ನು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಲ್ಲ ಮೌನ ತಾಳುತ್ತಿದ್ದೆ.

“ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನು ಚಿಕ್ಕವನೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಸಾಧುಗಳೊಬ್ಬರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವರನ್ನು ನೋಡಲು ಎಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ! ಒಮ್ಮೆ ಚಿತ್‌ಪುರದ ಸರ್ವಮಂಗಳೇಯ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹತ್ತಿರ, ಒಮ್ಮೆ ನಾರಿಕೇಲಡಾಂಗಾದ ಸೇತುವೆ ದಾಟಿ, ಕಾಂಕೂರಗಾಛಿಯ ಹತ್ತಿರ, ನಾವಿಬ್ಬರು ಸ್ನೇಹಿತರು ಸಾಧುಗಳನ್ನು ನೋಡಲೆಂದು ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಬಹಳ ದಿನ ಸುತ್ತಾಡಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶಾಕೂರರೇ ನನ್ನನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡರು. ನಾನು ಶಾಕೂರರನ್ನು ಪಡೆದೆ. ಶಾಕೂರರು ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಸಿಕ್ಕಿದಂತಾಯಿತು.

ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಯುವಕನಿಗಿಂದರು: “ಈಗ ನನ್ನ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿನಗೊಂದು ಸ್ಥಾನವಾಯಿತು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ,

ವಿವೇಕಪ್ರಭ